

Written by இக் பால் சலெவன்

Tuesday, 11 March 2014 23:00 - Last Updated Tuesday, 11 March 2014 23:18

எனக்கு அதிகம் தகவல்களைத் தந்தன. அது போக, கல்லூரிக் காலங்களில் வகுப்புகளை மட்டும் போட்டு விட்டு படம் பார்க்கப் போகும் போது எல்லாம் கம்மி விலைக்கு Ticket கிடைப்பது என்னவோ பெரும்பாலும் ஆலிவூட் (டப்பிங்) படங்கள் ஓடும் தியேட்டர்களில் தான். சில நேரம் சத்யம், தவேி தியேட்டர்கள் தான் கதி என கிடப்போம்.

ஒராமுறை இதையும் தாண்டி மலையாள, கன்னட படங்களை அறிமுகம் செய்து வதைத் தான் எனது நண்பன். அப்போது எல்லாம் பிறமொழி படங்கள் மீது கடுப்பே மிஞ்சும், ஒன்று மொழிப் பிரச்சனை மற்றொன்று நமது வழக்கமான ரசனைகளுக்கு மாறாக அவை இருக்கும். ஆன போதும் ஆனந்த தியேட்டரில் எதாவது ஒரு பிறமொழி படங்களை பார்ப்பதை எனது நண்பன் வழக்கமாகி வதைத் திருந்தான். அவ்வாறே நானும் தொடங்கினேன். சில சமயம் அலயன்ஸ் பிராங்கைசில் எதாவது பிரஞ்சு படம் போட்டால் எனக்கு பெரிய உடன்பாடு இல்லலை என்றாலும் எதாவது காட்சித் துண்டுகளுக்கு காகவாவது போய் விடுவனே. காலப் போக்கில் அதுவே நல்ல பிற மொழி படங்களையும் ரசிக்க வகைகத் தொடங்கியது.

சன்னையில் சர்வதேச திரைப்பட விழா தொடங்கிய பின்னர், பெரும்பாலான படங்களை தவிரிந்து தாவது பார்த்து விடுவோம். அப்போது எல்லாம் இணையம் அவ்வளவு பிரபலம் இல்லை. நெட் சண்டர்களுக்கு போய் படம் பார்க்கும் அளவுக்கு கணினி ஞானமோ, பணமோ, நேரமோ கிடையாது. அவ்வாறாக பிறரின் திணிப்புகளில் தொடங்கிய சர்வதேச திரைப்படங்கள் குறித்த பரிச்சயம் இன்று என்ன பல படங்களை பார்க்க வதைத் திருக்கின்றது.

இந்த முறை நான் அதிகம் எதிர்பார்த்தது "12 Years a Slave", "Dallas Buyers Club", "Nebraska" ஆகிய திரைப்படங்களைத் தான். இந்த மீன்து படங்களும் இம்முறை ஆஸ்காருக்கு பரிந்துரைக்கப்பட்டது இருந்தமையால், ஒரு வித ஆர்வம் தொற்றிக் கொண்டது. இருந்த போதும் அதிகளவு விருதுகளைக் குவித்தது என்னவோ "Gravity" திரைப்படம் தான். எனக்கு என்னவோ அந்த படத்தில் அவ்வளவாக மனம் ஓட்டவில்லை. ஆன போதும் முதன்முறையாக அல்போன்சோ குவாரன் என்ற ஒரு லத்தீன் அமெரிக்க இயக்குநருக்கு சிறந்த இயக்குநர் விருது கிடைத்திருப்பது மகிழ்ச்சியே. "Dallas Buyers Club" என்ற குறைந்த பட ஜட் திரைப்படத்துக்கு மீன்து விருதுகள் கிடைத்தன. இந்த திரைப்படம் எய்ட்ஸ் மற்றும் தற்பாலினத்தோர் குறித்த மிக அருமையான கதைகளைத் தாங்கி வந்திருந்தது.

ஆஸ்கார் அகாதமி விருதுகள் பெரும்பாலும் அமெரிக்காவின் வள்ளை இனத்தவருக்கு போலி புகழை தரவல்ல ஒரு வீண் விளம்பர வகைவம் என்றே நான் எப்போதும் கருதுவதுண்டு. ஆனால் இம்முறை மக்களின் சினிமா ஒன்று வெற்றி பெற்றிருந்தது மகிழ்வதைத் தந்தது. சிறந்த திரைப்படத்துக்கான விருது "12 Years a Slave" படத்துக்கு வழங்கப்பட்டது. உலகம் முழுவதும் இத் திரைப்படம் கிட்டத்தட்ட \$140,000,000 டாலர்களை வசூலித்தது. அது போக சிறந்த திரைப்படம், சிறந்த துணை நடிகை, மற்றும் சிறந்த திரைக்கதை ஆகியவற்றுக்கான மீன்து ஆஸ்கார் விருதை தட்பிச்சென்றுள்ளது.

ஏன் இந்த திரைப்படத்தை பற்றி எழுதுகின்றனே என்றால் அபிமான முறை அமூலில் இருந்த காலத்தில் வாழ்ந்த கற்புபின் மக்களின் வலிகளையும், ரணங்களையும்

Written by இக் பால் சலெவன்

Tuesday, 11 March 2014 23:00 - Last Updated Tuesday, 11 March 2014 23:18

பிரதிபலிக் கும் ஒரு திரைக் காவியம் என்றே சொல்லலாம். 1853-யில் வளையான 12 Years a Slave என்ற புத்தகம் அந்தக் காலத்தில் அமெரிக்கா முழுவதும் பரவும் பரபரப்பை ஏற்படுத்திய புத்தகம். இதனால் ஏற்பட்ட கருத்து மாற்றமே ஐக்கிய அமெரிக்க மாநிலங்களாகும் அடிமை முறையை ஒழிக்க எதிர்ப்புத் தெரிவித்த அமெரிக்க மாநிலங்களின் கட்டமைப்பு என்ற நாட்டாகும் ஒரு யுத்தத்தை ஏற்படுத்தியது. அமெரிக்க வரலாற்றிலேயே இந்த யுத்தம் மிக முக்கியமான ஒன்றாக கருதப்படுகின்றது. ஆபிரிக்கா வில்களின் தலமையில் நடந்த இந்த யுத்தத்தின் முடிவில் தான் அமெரிக்கா தனது எல்லையை விரிவுபடுத்திக் கொண்டதோடு, கறுப்பின கொத்தடிமை தொழிலாளர்களாகும் விடுதலையும் கிடைத்தது.

இவ்வாறு வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்ற இந்த புத்தகம் காலப்போக்கில் மறக்கப்பட்டது. இதன் அச்சுப் பிரதிகள் எல்லாம் அழிந்தபோய்விட்ட நிலையில், 1968-யில் லூசியானா மாநிலத்தில் ஒரு பண்ணையில் வளர்ந்த சியூ ஏகின் (Sue Eakin) என்ற 12 வயது வளையின சிறுமியினால் விளையாட்டாக பண்ணை வீட்டு பரணில் கண்டு எடுக்கப்பட்டது. அதன் பின் அவரின் தொடர் முயற்சியால் அந்த புத்தகம் குறித்து பல மலேதிக தகவல்களை சேகரித்து மீண்டும் வளையிடப்பட்டது. இந்த புத்தகத்தின் கதை தான் 12 Years a Slave என்ற பெயரில் திரைப்படமாக வளையாகி உலக அளவில் திரும்பி பார் க்கவும் வதைத்துள்ளது.

குறிப்பாக இந்த திரைப்படத்தில் நடித்த அறிமுகமாகி இருக்கும் லூபிடா நியோங்கோவாக்கு சிறந்த துணை நடிகை விருது கிடைத்துள்ளது. முக்கியமாக அவர் விருதை வாங்கிய பின் மலேயில் பசேயு அழகைக் கொண்டாடுவதாக போலித் தனங்களால் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நமக்கு எல்லாம் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தது போல இருந்தது.

கனியாவைச் சேர்ந்த லூபிடா நியோங்கோவா பார் க்கும் நமக்கு முதலில் தோன்றுவது அவரின் கருத்த மனோ தான். ஒருவர் இவ்வளவு கறுப்பாக இருக்க முடியுமா? அதுவும் ஒரு பண்ணை கறுப்பாக இருந்து விட்டால், இந்த சமூகம் அவளை எவ்வாறு நோக்கும். அதுவும் வளையின நிற மனோக் கொண்ட வளையுலகுகள் புகும் போது, அழகின் இலக்கணம் என்பதையே வளையின நிறம் என்பதை எழுதா விதியாக பாவித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த கட்டுக்கிட உலகில் இவ்வளவு கறுப்பு நிற மங்கை அனைவரையும் பொறாமையாகக் கொள்ள வகைக்கும் அளவுக்குப் பரேழ்கியாய் தோன்றி, தனது முதல் படத்திலேயே ஆஸ்காரை தட்டிச் சின்னென்றுள்ளார் இந்த இளஞ்சிட்டு. கறுப்பின் அழகு வளையின அழகு என்ற பாடலின் உள்ளத்தம் இப்போது தான் புலப்பட்டது. லூபிடா நியோங்கோ எவ்வாறு தனது வறறிப் பயணத்தை தொடங்கினார், எத்தனை வலிகளையும், கலிப் பசே சுகங்களையும் கடந்து இந்த நிலை எட்டியுள்ளார் என்பதை அவரது சில நிமிடப் பசே சுகங்கள் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளது.

இதற்கு முன்னரும் பல கறுப்பின பண்ணைகள் விருதுகளை வாங்கி இருந்த போதும், என்னவோ லூபிடா நியோங்கோவின் பசே சை உலகம் முழுவதும் அழகின் இலக்கணத்தின் பொருளை விளங்கிக் கொள்ளாமல் வர்த்தகப்படுத்துபட்டு வரும் முகப் பிச்சுகளிலும், வளையின நிறங்களிலும் தடிக் கொண்டிருக்கும் நமக்கு ஒரு பாடமாகவே அமைய வேண்டும்.

தனது புதினம் வயதில் தான் கறுப்பாக இருந்ததை நினைத்து அழாத நாளில்லை, கடவுளை தொழாத தருணங்கள் இல்லாது என அவர் மலேயில் உருகிப் பசேயு இவரைப் போல

Written by இக் பால் சலெவன்

Tuesday, 11 March 2014 23:00 - Last Updated Tuesday, 11 March 2014 23:18

உலகில் எத்தனைப் பெண்களைப் போலி அழகுத் தனங்களால் திணித்து நாள் தோறும் தலால் விடவைச் செய்து வருகின்றோம். கொஞ்சம் மாநிறத்தோடு போனால் வறெறி கிடக்கவில்லை, வலையை கிடக்கவில்லை, முகப்பச்சை பச்சி வளையத்துக் கொண்டு போனதும் வறெறி காலடியில் கொட்டுவது போல நமது தொலைக்காட்சிகள் காட்டும் போது எல்லாம் நமது வீடுகளுக்கும் எத்தனை பெண்களின் தன்னம்பிக்கையை தகர்த்து எறிந்து கொண்டிருக்கின்றோம் என்றே தோன்றியது.

"ஓவ்வொரு நாளும் கற்பப்பாக இருந்ததுக்கு வருந்தாத நிமிடங்களே இல்லை" என அவர் தொடர்ந்து பதிலளித்தார். ஆனால் அவரின் சிந்தனையை மாற்றியமைத்தது அலக் வகை என்ற சப்தானைச் சேர்ந்த அழகி தான் எனவும், தனது பிம்பத்தை அவரிடத்தில் கண்டதாக அதுவே இன்று இவரை வறெறியின் உச்சியில் அமர்த்தியுள்ளது எனவும் கூறினார்.

கல்கி கோச்சலின் என்ற பாலிவுட் நடிகை பிரஞ்சு பெற்றோருக்கு இந்தியாவில் பிறந்து வளர்ந்தவர். அவருக்கு நன்றாக தமிழும், இந்தியும் பசேத் தெரியும். ஒருமுறை இந்துஸ்தான் டைம் பத்திரிகையில் எழுதுகின்றார் "இந்தியாவில் பிறந்து வளர்ந்ததால் இங்குள்ள இனவெறித் தனம் குறித்து எனக்கு நன்றாகவே தெரியும், ஆனால் சில சமயங்களில் என்னாலே அதனை சகிக்க முடிவதில்லை. சிறிய நகரங்களாகும் போகும் போது, அங்குள்ள ஆண்கள் அரகைகளை ஆங்கிலத்தில் என்னப்பார்த்து "Hey baby", "Sexy lady." எனக் கூறுவதைக் கேட்கும் போது கோபம் கோபமாக வரும். சில பத்திரிகையாளர்கள் என்னிடம் பேசிக் காணும் போது, நான் ஏன் ஆலிவூட்டில் நடிகை வில்லை, இந்தியா உங்களக்கு பிடித்திருக்கின்றதா என எத்தோ நான் நேற்று தான் இந்த நாட்டுக்கு வந்தது போல கேள்விக் கேட்கின்றனர்" என தனது மனக் கும்புறலைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

நிறம் ஒரு குறையைல்ல, நிறம் ஒவ்வொருவரின் அடையாளம். அழகுக்கும் நிறத்துக்கும் சம்பந்தம் இல்லை. அழகு ஒருவர் தம்மை எவ்வாறு துணிவதுடன், பரிசுத் ததுடன், குறையில்லாமல் வெளிப்படுத்திக் கொள்கின்றோம் என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது என்பதை இவர் இன்னொருமுறை நிரூபித்துவிட்டார். இனி இவரின் நிறத்தில் தனது பிம்பத்தைக் காணும் டைசுக்கண்களான பெண்கள் கற்பப்பா நிறத்தால் மனம் பூழாங்காமல், தாழ்வுணர்ச்சிக் கொள்ளாமல் புறப்படக் கூடும். குறிப்பாக இந்தியாவில் உள்ள பெண்கள் இதனை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். உங்கள் ஒவ்வொருவரின் தன்மானத்தையும், தன்னம்பிக்கையையும் இந்த சமூகம், இந்த பொருளாதார வலயம், இந்த ஊடகங்கள் காலில் போட்டு மிதித்து அழிக்கப் பாரக்கின்றன. அதனை உடனடித் துக்கூடிக் கூள் இருந்து கிளம்பும் வண்ணத்துப்பிச்சிகளை போல புறப்படுத்தல் மிக மிக அவசியமாகும்.

இந்த முறை ஆஸ்கார் விருது வழங்கும் விழாவில் எனது எண்ணத்தையும் கருத்தையும் நிறைத்து நீங்கா இடம் பிடித்தவள் லுபிடா நியோங்கோ என்ற அந்த இளம் பெண் தான் என்பதில் துளி கூட ஐயமில்லை. ஆஸ்கார் போக உலகம் முழுவதும் அவர் கிட்டத்தட்ட 24 விருதுகளை இந்த வறெறிப் படத்தில் நடித்தமையால் பெற்றுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. நிறம் ஒரு குறை என்றால் அவர் அன்றே பூழாங்கிப் போய் கிடந்திருந்தால், அவரது குடும்பமும் ஊக்கம் தராது விட்டிருந்தால், இன்று உலகம் இவரை அறிந்திருக்கப் போவதுமில்லை, வரும் தலைமுறையினர் பலருக்கும் ஒரு நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக உதித்திருக்கப் போவதுமில்லை என்பது உண்மை.

Written by இக் பால் சலெவன்

Tuesday, 11 March 2014 23:00 - Last Updated Tuesday, 11 March 2014 23:18

இந்திய மக்களின் பொது நிறமான கரும் நிறமும், மாநிறமும் ஒதுக்கப்பட்டதாகவே ஆகிவிட்டனர். காலம் காலமாக ஆரியர், கிரேக்கர், இஸ்லாமியர், ஐரோப்பியர் என அயலகத்தில் இருந்து வந்தவர்களின் வருணம் வளர்ச்சி எனப்பதால், அதிகாரத்தின் நிறம் வளர்ச்சி எனப்பது எழுந்தாது சட்டமாகி விட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் கல்வியும், சமூக மாற்றங்களும் கட்டி நிறபேதங்களான நீக்கிவிடவில்லை. வளர்ச்சி நிறமோகத்தை பிறகாலத்தில் வந்த சினிமா, பத்திரிகைகள் முதல் இன்றைய இணையம் வரையிலும் வளர்த்துவிட்டன. அந்த ஊடகங்களில் முக்கிய பங்காற்றியவர்கள் பலரும் ஆதிக்கச் சாதியினர் எனப்பதால் அவற்றை மாற்ற ஒருவரும் முயலவில்லை.

பெண்ணின் திருமணத் தடையில் வண்ணிறம் எனப்பது அனாதை இந்து ஆண்களின் எதிர் பார்ப்பாக போய்விட்டது. வண்ணிறம் கிடக்காத பட்சத்திலேயே மாநிறம், கருநிறம் எனப்போகின்றது ஆண்களின் தடைகள். இதையும் வளர்ச்சி என்று தான் உணரப்போகின்றாரா? அதுவரையும் தடையைக் காட்சிகளில் **Fairness Cream** விளம்பரங்களும், திருமண சந்தையில் வளர்ச்சி பெண்களும் என்ற மானங்கெட்ட விண்ணப்பங்களும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

- ஐக்கிய அமெரிக்காவின்

நன்றி - [கோடங்கி](#)